

[P. A. Poulsen.]

skal forsvinde. Det er særlig tilgangen til studenterholdene, der giver anledning til, at man må melde pas, men da ordningen med de 2½ års uddannelse for studenter er en midlertidig ordning, der en overgang skulle tjene til ret hurtigt at skaffe lærere frem, kunne jeg tænke mig, at man midlertidigt oprettede dobbeltklasser for studenterne på „Emdrupborg“ og lod de gamle seminarier særlig tage sig af den 4-årige uddannelse, som efter min mening er den bedste. Her kommer manden fra ploven, den unge, der virkelig føler trang til at gå lærervejen. Det kan også være sådan for studenterne, men jeg er ikke så sikker på, at det just er blandt studenterne, den rette rekruttering finder sted. Dette siger jeg nu for egen regning, det kan være, jeg tager fejl, og jeg vil ønske, at jeg gør det, men nu må den højtærede undervisningsminister ikke slå mig ud på knock-out ved straks at slå fra. Lad os nu få lov til i et udvalg at drøfte sagen igennem, eventuelt også høre, hvad forstanderne ved seminarierne herinde vil sige om sagen. Vi regner jo også med i dette udvalg at få samråd med den højtærede undervisningsminister, hvorfra vi kan få oplysning og vejledning. Jeg kan til mine bemærkninger føje, at viser det sig, at det vil være bedst som tilsigtet i lovforslaget at oprette et seminarium, at der skønnes fremover at være brug for det, og at de seminarier, vi allerede har, ikke står i fare for at køres agterud, vil vi fra vor side velvilligt drøfte lovforslaget. Men vi ser afgjort helst, at vi får den midlertidige ordning, jeg her har omtalt.

Bemærkningerne til lovforslaget godtgør klart, at der kan blive endog særdeles gode betingelser for uddannelse af seminarieelever på „Emdrupborg“, og jeg vil ønske den højtærede undervisningsminister lykke til at få en sådan uddannelse i gang, enten det så bliver midlertidigt eller varigt, og til at skabe rammer og forhold, der kan tjene til, at de unge får nogle gode lærerår, så de må få den ballast med ud i livet, som giver dem mod til det, jeg engang så i en seminarieang, skrevet af en ung seminarieelev; han skrev: Vi skal skabe lys, hvor ingen findes, være friske, så det kan kendes, vi vil frem til lys og lykke.

Vi vil fra vor side gå til en videre drøftelse af sagen og vil gerne være med til at finde den bedste løsning.

Anna Westergaard: Den foreslåede oprettelse af et statsseminarium i København synes at være en særdeles heldig løsning af

et af de meget vanskelige skoleproblemer og et udmærket middel til afhjælpning af den lærermangel, der dels allerede er forhånden og dels måske i stærk grad er truende i den kommende tid. Særlig effektivt bliver dette middel, fordi det så at sige kan anvendes med det samme, hvorved dog den hurtigste virkning opnås i en situation, hvor det haster. I virkeligheden er der foretaget en god udnyttelse af de foreliggende muligheder gennem de dispositioner, der er truffet, og som agtes truffet.

Jeg vil gerne i parentes bemærke, at det i denne forbindelse virker nærmest forbløffende, når man i dagspressen i dag læser, at Københavns kommune overvejer at gennemføre besparelser ved at undlade at ansætte 90 lærere og lærerinder, som normalt ville være nødvendige, på bekostning af en samtidig forhøjelse af den i forvejen altfor høje klassekvotient. Denne plan rimer mildest talt ikke med de anstrengelser, der udfoldes for at bringe antallet af lærere op, og heller ikke med vor tids opfattelse af, at der må lægges den største vægt på, at alle kræfter sættes ind for at give den nye slægt den bedst mulige start og de bedst mulige forhold overhovedet, i forståelse af skolens og opdragelsens vitale betydning for vort samfunds fremtid. Kun hvis alt andet svigter, bør efter min opfattelse de muligvis absolut nødvendige besparelser sættes ind overfor børnene; det bør være det allersidste sted, hvor eventuelle besparelser rammer, og jeg håber meget, at der må findes en bedre udvej, f. eks. ved nedsættelse af timetallet i visse klasser.

Dette var imidlertid kun en parentes, et hjertesuk. Jeg vil gerne angående lovforslaget komme med nogle få bemærkninger. De tal, som jeg vil komme med, er ikke nye; de er muligvis forrykket i det sidste år ved en noget større tilgang. Ifølge Meddelelser om folkeskolen fra 1947 var der ved samtlige seminarier ved begyndelsen af undervisningsåret ialt 2 288 elever, hvoraf ca. 1 000 kvinder og ca. 1 300 mænd, altså omtrent i forholdet 10 : 12. Disse elever undervises dels på stats- og dels på privatseminarier. På statsseminarierne er der, efter at Ribe seminarium er blevet fællesseminarium, med en enkelt undtagelse, nemlig Jonstrup, adgang for både mænd og kvinder, og der findes på dem både mandlige og kvindelige elever. Den nye studenterlinie følges tilsyneladende af flere kvinder end mænd, efter en senere oplysning forøvrigt af 250 kvinder mod ca. 170 mænd.

Som det er anført i bemærkningerne, har der ofte været klaget over, at der ikke har